

Arrest

nr. 167 317 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2016 met kennisgeving dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

Naam(...)

nationaliteit: Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS: (...) geboren op 31/12/1958 te Mbout, Mauritanië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden tussen 16/03/2012 en 14/08/2014. Daarbij werd er een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd geldig tot en met 31/05/2015.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RW oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten ontvangen die hem betekend werden tussen 16/03/2012 en 14/08/2014. Daarbij werd er een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd geldig tot en met 31/05/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten ontvangen die hem betekend werden tussen 16/03/2012 en 14/08/2014. Daarbij werd er een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd geldig tot en met 31/05/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod van twee jaren opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer:

naam: (...)

geboorteplaats: Mbout

nationaliteit: Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS: (...) geboren op 31/12/1958 te Mbout, Mauritanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/01/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden tussen 16/03/2012 en 14/08/2014. Daarbij werd er een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd, geldig tot en met 31/05/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RVV oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritië geen schending in van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden tussen 16/03/2012 en 14/08/2014. Daarbij werd er een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd, geldig tot en met 31/05/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve werpt de Raad ter terechtzitting de exceptie op van het gebrek aan belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van de genomen bestreden beslissing niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt nu de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Verder wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 159 van de Grondwet en van het principe “patere jegem quam ipse fecisti en stelt dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan.

Hij betoogt dat hij twee asielaanvragen heeft ingediend waarvan de laatste slechts definitief werd afgewezen in mei 2015 zodat het bevel van 16 maart 2012 en dit van 14 augustus 2014 impliciet is ingetrokken.

Wat het bevel van 14 augustus 2014, verlengd tot 31 mei 2015, betreft verwijst hij naar een hangende ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag beriep verzoeker zich op de lange duur van de asielprocedures, aanvoerend dat hij al zes jaar in het Rijk verblijft en dat door de lange procedures van zijn diverse asielaanvragen een privéleven heeft opgebouwd. Hij verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en naar een niet vernietigde instructie van 27 maart 2009 en hun voorgaande om af te leiden dat hij ten gevolge van het rechtszekerheidsbeginsel een machtiging tot verblijf dient te verkrijgen. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou ten gevolge van deze “kaduke” afwijzingsbeslissing accessoir zijn. Hij beroept zich op artikel 6 van het EVRM.

Terecht stelt de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State. De Raad herinnert eraan:

Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). Bovendien heeft het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking zodat deze geen invloed kan hebben op de eerste bestreden beslissing en de grieven niet dienstig zijn. Voorts dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Tevens laat verzoeker na in concreto aan te duiden met welke elementen van diens aanvraag de verwerende partij had dienen rekening te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Ten overvloede: Waar de verzoekende partij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De schending van artikel 159 Grondwet kan niet dienstig aangevoerd worden nu de bestreden beslissing geen rechterlijke uitspraak is. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoeker voert in zijn middel niet de schending aan van een internationale bepaling zodat kan geconcludeerd worden dat verzoeker zijn belang niet aantoonde.

Het beroep in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert de schending aan van *"Pris de la violation des articles 62, 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du défaut de motivation, de l'article 22 de la Constitution, de l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et du principe de proportionnalité, ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'article 159 de la Constitution;"*

4.2. Waar verzoeker betoogt dat *"Que s'il n'est pas contesté que cette décision n'a pas été attaquée devant la Juridiction de Céans, il lui incombe cependant de l'écarter purement et simplement en raison de son illégalité manifeste et ce, conformément au vœu de l'article 159 de la Constitution ;*

Que l'article 159 de la Constitution consacre en effet que:

“Les cours et tribunaux n'appliqueront les arrêtés et règlements généraux, provinciaux et locaux, qu'autant qu'ils seront conformes aux lois.”;

Qu'une jurisprudence constante de la Cour de Cassation et du Conseil d'Etat considère que ce principe s'applique également à toutes juridictions contentieuses, même administrative ;

Qu'il est donc demandé à la Juridiction de Céans d'écarter purement et simplement l'application de l'ordre de quitter le territoire notifié le 31 mai 2015 dans la mesure où celui-ci est manifestement illégal pour les raisons précédemment exposées, rendant ainsi également la décision attaquée illégale et l'interdiction d'entrée consécutive illégale.” herhaalt de Raad dat verzoeker niet op dienstige wijze de schending kan aanvoeren van artikel 159 van de Grondwet nu de ook de tweede bestreden beslissing geen rechterlijke uitspraak is.

4.3. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker: “1) *EN CE QUE* la partie adverse motive l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du requérant par le seul fait que ce dernier n'aurait pas donné suite aux ordres de quitter le territoire qui lui ont été notifiés ;

Que pour rappel, suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire du 16 mars 2012, le requérant a introduit deux nouvelles demandes d'asile ;

Que s'il n'est pas contesté que la première nouvelle demande d'asile a fait l'objet d'une décision de non prise en considération, la seconde demande d'asile introduite a été prise en considération et fait l'objet d'un examen par le CGRA ;

Que la Juridiction de Céans a en outre annulé à deux reprises les nouvelles décisions de refus de reconnaissance de la qualité de réfugié prises par le CGRA avant de définitivement rejeter cette demande après plusieurs années de procédure au mois de mai 2015 ;

Qu'il résulte de ce qui précède que l'ordre de quitter le territoire du 16 mars 2012 a implicitement été retiré par la partie adverse, le requérant ayant été mis en possession d'une Attestation d'immatriculation suite à la prise en considération de sa troisième demande d'asile ;

Que, de même, l'ordre de quitter le territoire notifié en date du 14 août 2014 est également devenu caduque suite à l'annulation de la décision du CGRA par la Juridiction de Céans, et dont cet ordre de quitter le territoire était l'accessoire, de sorte qu'il suit inéluctablement le sort de la décision principale ;

Que la partie adverse a donc fait une erreur manifeste d'appréciation de la situation du requérant concernant ces deux ordres de quitter le territoire, de sorte que la motivation de la décision litigieuse est entachée d'illégalité sur ce point ;“

4.4. Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat het bevel van 14 augustus 2014 niet is ingetrokken nu uitdrukkelijk een termijn van verlenging werd toegekend tot 31 mei 2015. Door deze akte te stellen heeft verwerende partij uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij het bevel niet introk, ook niet impliciet maar enkel opschortte. Verzoeker ontkent niet dat diens asielaanvraag definitief is afgewezen zodat het bevel van 14 augustus 2014 onverminderd verder leeft. Hij toont geen manifeste beoordelingsfout aan. Dit onderdeel is ongegrond.

4.5. In een tweede onderdeel stelt verzoeker : “2) *Que concernant l'ordre de quitter le territoire notifié en date du 31 mai 2015, il importe de souligner que le requérant a introduit une demande de régularisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 en date du 1er juillet 2015, laquelle est toujours pendante ;*

Que dans le cadre de cette demande, le requérant fait valoir un droit subjectif au séjour en raison de la longueur excessive de ses procédures d'asile et le non respect du délai raisonnable, fondé sur une jurisprudence administrative constante de la partie adverse depuis 2004 ;

Que l'ordre de quitter le territoire pris en date du 31 mai 2015 est dès lors illégal dans la mesure où, à cette date, le requérant pouvait déjà se prévaloir de plus de quatre années de procédures d'asile cumulées et, ce faisant, d'un droit au séjour en raison de la longueur excessive de sa procédure d'asile, critère appliqué de manière constante depuis l'année 2004 ; (voyez supra, première branche du premier moyen)”

4.6. De Raad herhaalt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft zodat deze geen invloed kan hebben op de eerste bestreden beslissing en de grieven niet dienstig zijn. Voorts dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132

036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Nu het bevel niet is aangetast door een onwettelijkheid toont verzoeker met deze grief geen onwettigheid van het gegeven inreisverbod aan. Dit onderdeel is ongegrond.

4.7. In een tweede onderdeel stelt verzoeker:

“2) ALORS que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre consacre en effet que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée **en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.**

(...)

§ 2. (...) **Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. »**

Qu'une lecture combinée de ces dispositions permet légitimement de déduire que la partie adverse :

-d'une part, peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée dans ces cas particuliers pour raisons humanitaires et

- d'autre part, doit tenir compte de la vie familiale de l'étranger dans sa décision d'éloignement :

Que cette disposition ne fait que transposer en droit belge l'article 5 de la Directive « retour » qui lie la Belgique en raison du droit communautaire ;

Qu'il en découle une véritable obligation de motivation, dans le chef de l'Office des Etrangers, quant à la prise en compte des éléments prescrits par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et, partant, de procéder à un examen de proportionnalité, lequel doit apparaître clairement dans la motivation de la décision ;

Que dans ce cadre, il appartient à la Juridiction de Céans- dans le cadre de son contrôle de légalité- de vérifier si cet examen de proportionnalité a été réalisé et si la décision est adéquatement motivée au regard des éléments du dossier administratif ;

Qu'en l'espèce, la motivation de l'annexe 13 sexes passe totalement sous silence l'existence d'une vie privée dans le chef du requérant en Belgique ; “

4.8. Vooreerst kan verzoeker gevolgd worden in diens stelling dat ten gevolge de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij er toe gehouden is rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker en meer bepaald met diens gezins- en privéleven.

Verzoeker verwijt de verwerende partij geen motivatie te geven omtrent diens privéleven. Dergelijke vaststelling zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing in de mate dat verzoeker aantoont dat er een schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Verzoeker betoogt hieromtrent:

“Qu' en raison de la longueur de son séjour sur le territoire, le requérant a créé en Belgique une vie privée qu'il convient de protéger ;

Qu'en effet, le requérant séjourne sur le territoire de manière ininterrompue depuis l'année 2010 ;

Que depuis son arrivée sur le territoire, le requérant a toujours entrepris des démarches en vue de tenter de régulariser sa situation administrative ;

Qu'au cours des ces six années de présence sur le territoire, le requérant a tissé de nombreuses attaches sociales durables, comme en atteste son dossier administratif, et y a créé une vie privée qu'il convient de protéger , conformément au vœu de l'article 8CEDH;

Que l'article 8 CEDH protège tant la vie privée que familiale ;

Que l'article 8 CEDH protège bien le droit de l'individu à mener sa vie de famille et à entretenir des relations familiales dans le respect des valeurs fondamentales qui constituent l'essence des droits de l'homme : la liberté, l'égalité et la fraternité (La mise en oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p.92.) ;

12

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.» (Cour eur. d. h., Niemetz c. Allemagne, 16 déc. 1992, § 29.)

Qu'ultérieurement, la Haute Juridiction précisait : « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., Botta c. Italie, 24 fév. 1998, § 32.)

Que dans un arrêt longtemps demeuré isolé, la Cour avait cependant expressément consacré la dimension sociale de la vie privée des étrangers ;

Qu'appelée à se prononcer sur l'expulsion d'un ressortissant marocain condamné pour trafic de cannabis, elle avait jugé que le requérant avait « tissé en Belgique de réels liens sociaux : il y a habité depuis l'âge de onze ans, y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. » (Cour eur. d. h., C. c. Belgique, 27 juin 1996, § 25. C'est moi qui souligne.

⁴⁷ Cour eur. d. h., Slivenko c. Lettonie, précité, § 95.)

Que les mêmes principes s'appliquant à trouver au cas d'espèce, le requérant séjournant sur le territoire depuis six ans, ayant suivi des formations professionnelles, et y ayant développé des attaches sociales durables et tissé des liens sociaux, éléments constitutifs de sa vie privée au sens de l'article 8 CEDH ;

« Ainsi, la sphère de la vie privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement l'ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatifs, mais également la sphère purement personnelle, constituée notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps. L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable à ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel.

Tel semble bien être l'objet de la protection garantie de facto par la Cour européenne des droits de l'homme sous le couvert de l'article 8. En effet, l'extension désordonnée du concept de vie familiale témoigne précisément de « la nécessité ressentie par les organes de surveillance de la Convention de garantir chaque personne se trouvant sous la juridiction d'un des États parties contre toute mesure étatique adoptée en matière d'immigration qui constituerait, sans justification légitime et proportionnée, un bouleversement de son cadre d'existence. »⁵¹ Le confirme également, le fait que la Cour s'appuie, dans la mise en balance des intérêts contraires, sur une série d'éléments dont tous ne relèvent pas de la vie familiale au sens strict.

14.-Il appartiendrait donc à la Cour de prendre en considération non seulement la vie familiale, mais également – et de manière distincte – la vie privée des étrangers qui vivent sur le territoire d'un État partie à la Convention.⁵² Ce faisant, elle ne se démarquerait guère de sa jurisprudence actuelle, si ce n'est en rendant à chacune des deux notions sa signification propre. En acceptant le principe selon lequel une mesure d'éloignement porte atteinte à la vie privée (entendue comme cadre habituel d'existence) ainsi que, le cas échéant, à la vie familiale de la personne visée, la haute juridiction reconnaîtrait de façon objective la réalité du fait migratoire. » (Pierre-François Docquir, Rev. trim. dr. h., 60/2004, oct. 2004, pp. 92)

Que la partie adverse a ainsi adopté une interprétation restrictive de l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard du respect de l'article 8 CEDH en s'abstenant totalement de procéder audit examen dans la décision litigieuse ;

Que, dès lors, et malgré une atteinte fortement probable et dont la réalisation est quasi certaine à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant la Belgique, la partie adverse n'a pas procédé à un examen concret aussi rigoureux que possible de la situation du requérant en fonction des circonstances dont elle avait pleinement connaissance, et s'est abstenue également d'examiner les incidences majeures de cette décision sur les droits à la vie privée du requérant ;

Qu'en outre, la motivation de la décision entreprise ne permet pas davantage de vérifier si la partie adverse a mis en balance les intérêts en présence, et dans l'affirmative, de comprendre les motifs qui l'ont conduite à considérer que l'atteinte portée à la vie privée du requérant était nécessaire et proportionnée à l'objectif poursuivi ;

Qu'il ressort cependant clairement de la lecture de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse n'a nullement procédé à un examen de proportionnalité en adoptant la décision litigieuse ;

Que la Juridiction de Céans a cependant eu l'occasion de considérer à plusieurs reprises que :

« Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. **Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre**

14

1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

Qu'en l'espèce, il ressort clairement du dossier administratif du requérant que ce dernier séjourne sur le territoire depuis près de six ans et qu'il peut s'y prévaloir d'un ancrage local durable;

Que la partie adverse ne peut dès lors raisonnablement remettre en cause l'ancrage local durable et, partant, les lieux sociaux durables tissés en Belgique ;

Qu'il incombait dès lors à la partie adverse de mettre en balance les intérêts en présence ;

Qu'en l'espèce, le requérant fait valoir son grief défendable au respect de sa vie en privée en Belgique ;

Qu'en passant totalement sous silence ces éléments dont elle avait pourtant connaissance dans la motivation de la décision attaquée, la partie adverse démontre ne pas avoir procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard du droit fondamental dont dispose le requérant, au sens de l'article 8 CEDH.

Que votre Conseil a ainsi eu l'occasion de considérer, dans un arrêt du 28 février 2013 n°98126 que :

« D'une part, la possibilité de mettre fin à une autorisation de séjour ne peut primer sur celle de vérifier si la mesure d'éloignement prise en conséquence n'est pas de nature à entraîner une possible violation d'un droit fondamental reconnu et/ou d'effet direct en Belgique (par identité de motifs : arrêt n°28.158 du 29 mai 2009).

D'autre part, suivant l'article 74/11 de la loi, 'La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas'. Il appartient donc à l'État, lorsqu'il prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie familiale - article 74/13 : 'Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné'.

En l'espèce, l'existence d'une vie familiale ne fait aucun doute. Il ressort, en effet, du dossier administratif que Monsieur [O.] est père de trois jeunes enfants dont deux vivent en Belgique. Comme en atteste la lettre de Madame [A. H.], l'ex-épouse du requérant, Monsieur [O.] a toujours essayé de garder contact avec ses fils malgré sa détention ainsi que son exil en Pologne. Monsieur a toujours été soucieux du bien-être de ses enfants. Il ne s'est jamais désintéressé de leur éducation ainsi que de leur santé. Les enfants avaient également l'habitude de passer leurs vacances d'été chez leur père, en Pologne.

Or, il ne ressort nullement des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération la situation personnelle et familiale du requérant avant de prendre sa décision, situation dont elle avait pourtant une parfaite connaissance comme cela ressort notamment du rapport social en vue de surveillance électronique et de libération provisoire en vue d'éloignement émis le 22 août 2012.

Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaquim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant.

En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la Secrétaire d'Etat ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée et familiale du requérant et de ses enfants. En effet, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait évalué le danger que la requérante représente pour l'ordre public en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie familiale qui découlerait de son expulsion du territoire ainsi que de son interdiction d'entrée de huit ans. »

Qu'en l'espèce, il n'est nullement demandé à la Juridiction de Céans de procéder à un examen d'opportunité quant à la vie privée du requérant, mais bien de sanctionner l'absence d'examen de proportionnalité au regard de l'atteinte à la vie privée du requérant dans la motivation de la décision attaquée et ce, dans l'exercice de son contrôle de légalité;

Qu'en effet, la motivation de la décision litigieuse est stéréotypée, lacunaire et nullement individualisée, celle-ci pouvant avoir été prise à l'encontre de n'importe quel étranger en situation irrégulière alors que la vie privée du requérant imposait à tout le moins une mise en balance des intérêts en jeu et une motivation adéquate en ce sens ;

« 3.1. Sur le « quatrième grief », le Conseil rappelle que l'article 74/13 de la loi dispose comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Le Conseil observe qu'il ressort de plusieurs documents du dossier administratif que la partie défenderesse ne pouvait ignorer que la partie requérante était le père de deux enfants belges avec lesquels elle entretenait des contacts. Ces éléments de vie familiale ressortent en effet, entre autres, des listes de visites à la prison de Lantin dont les noms de ses deux fils apparaissent à diverses reprises, du jugement du 5 novembre 2012 du Tribunal de l'Application des Peines et d'un courrier adressé par la partie requérante en date du 9 août 2012 à la partie défenderesse. Or, force est de constater que la partie défenderesse a fait fi de ces éléments, pourtant connus d'elle, la décision querellée ne portant aucune mention de l'existence des enfants de la partie requérante. A même supposer que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui

incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminé.

Partant, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH. »(CCE 28 février 2013, n°98126)

Ou encore :

« En l'espèce, la partie requérante allègue la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en Belgique où vivent son fils et sa compagne. Si le Conseil constate à la lecture du dossier administratif et des pièces qui lui sont soumises que la requérante n'a pas encore reconnu son enfant né le 22 mars 2013, la requérante dépose en revanche une série de documents qui constituent, *prima facie*, autant de commencements de preuve de sa paternité à l'égard de cet enfant et de la relation qu'il entretient avec celui-ci et sa compagne. Il a ainsi notamment déposé au dossier administratif, en annexe à un courrier daté du 11 avril 2013, l'extrait d'acte de naissance de l'enfant qu'il présente comme son fils. A lecture de cet acte, il apparaît que cet enfant porte le même nom que celui du requérant. En annexe au même courrier, il a également déposé la preuve de sa cohabitation avec sa compagne, ainsi que la preuve de son inscription à la même adresse que celle-ci. Par ailleurs, le dossier administratif contient également une attestation rédigée par une sage-femme de l'Hopital Health & Care Medical Center selon laquelle la requérante a accompagné sa compagne à chaque consultation prénatale depuis le mois de juillet 2012. Il ressort du dossier administratif que cette attestation, datée du 14 février 2013, a été envoyée par télécopie à la partie défenderesse en date du 28 février 2013. En annexe à sa requête, il dépose en outre une déclaration faite sur l'honneur par sa compagne selon laquelle la requérante est effectivement le père de son fils.

Par ailleurs, le Conseil observe que le dossier administratif comporte un nombre très important de documents qui ont été déposés par la requérante afin de tenter de rendre compte de l'effectivité de l'activité professionnelle qu'il mène en Belgique depuis deux ans pour le compte de sa société. Si la partie défenderesse a estimé pouvoir considérer que ces documents ne pouvaient suffire à démontrer le caractère effectif de son travail en Belgique et partant à prolonger son séjour sur cette base, le Conseil considère, pour sa part, *prima facie*, que ces différents éléments démontrent à suffisance que la requérante mène, en Belgique, depuis deux ans, une activité professionnelle assez intense pour pouvoir être considérée comme constitutive d'une certaine forme de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH.

4.6.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance des éléments constitutifs de la situation familiale et privée du requérant, notamment via les nombreux documents qui lui ont été envoyés dans le cadre des demandes de prolongation de séjour qui lui ont été adressées par la partie requérante entre mars et avril 2013.

Or, il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie privée et familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen *prima facie*, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse. » (CCE n°103966, 9 mai 2013)

Attendu qu'en l'espèce, le requérant – qui a toujours tenté de régulariser sa situation administrative depuis son arrivée sur le territoire et demeure dans l'attente de sa demande de régularisation de séjour introduite sur base du non respect du délai raisonnable dans le cadre de l'examen de ses demandes d'asile- entretient en Belgique une vie privée et qu'il convient de protéger, de sorte que cette atteinte à son droit à la vie privée serait disproportionnée ;

Qu'à la lumière de ce qui précède, il y a lieu d'annuler la décision incriminée ;“

Vooreerst wordt er vastgesteld dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middelen **niet** de schending van artikel 8 EVRM aanvoert en dat hij nalaat in concreto aan te tonen wat zijn privé- en gezinsleven zou zijn. Over enige familie en zo ja wie, wordt er in deze uiteenzetting met geen woord gerept. Hij verwijst enkel naar een onderbroken verblijf sedert 2010. De rechtspraak waarnaar hij verwijst wordt niet

uitgelegd en hij toont evenmin aan in welke mate zijn geval vergelijkbaar is met deze aangehaald in de arresten waarnaar hij verwijst. Het louter gegeven dat hij professionele cursussen zou hebben gevolgd toont nog niet het bestaan aan van een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig privéleven. Evenmin wordt de grief dat hij duurzame sociale relaties heeft opgebouwd aangetoond.

Waar de verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van zes jaar heeft, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Overigens heeft verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, toegevoegd aan het verzoekschrift, evenmin gewezen op de toepassing van artikel 8 EVRM. Om het belang aan te tonen kan het in casu van huidige vordering niet volstaan te verwijzen naar stukken die zouden neergelegd zijn in het kader van die aanvraag en mag van de verzoekende partij verwacht worden dat zij op een meer concrete wijze aanduidt waaruit zijn privéleven dan wel bestaat en waarom dit niet kan verder gezet worden in het herkomstland, wat in casu ontbreekt.

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen belangenafweging te hebben gemaakt wordt erop gewezen dat uit zijn aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet (waarin verzoeker wees op een louter verblijf van zes jaar, deels illegaal en waarvan verzoeker dit wist na de afwijzing van diens asielaanvragen) niet automatisch een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig privéleven kan worden afgeleid. Dit klemt nog meer nu ook in het verzoekschrift geen preciezere gegevens worden verschaft dan het hebben van sociale relaties, een 'duurzaam' zesjarig verblijf met lokale verankering waaronder het volgen van professionele cursussen. Bovendien blijkt uit de lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, toegevoegd aan het verzoekschrift ldat in concreto enkel gewezen wordt naar de verblijfsduur en de gevolgde procedures tot 11 mei 2015. Er wordt enkel gewezen op gevolgde cursussen, de verkregen werkvergunning C en de vernietigde instructie van 19 juli 2009 die de verzoekende partij de facto toegepast wenst te zien. Voorts wijst de verzoekende partij op bijzonder vage wijze naar het bestaan van vrienden en kennissen.

Uit dergelijk vaag betoog, niet ondersteund door bewijskrachtige stukken kan de Raad geen door artikel 8 EVRM beschermd privéleven afleiden. Uit een verblijf van zes jaar kan op zich, nog niet afgeleid worden dat het privéleven door artikel 8 EVRM beschermingswaardig is. Verzoeker toont bijgevolg niet het belang van diens grief aan. Verzoeker toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Evenmis is voorgehouden dat verzoeker in België familie heeft.

Er wordt nog op gewezen dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is genomen nu rekening wordt gehouden met de weigering van verzoeker om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel en de beperkte duur van het inreisverbod, met name twee jaren. Wat de verwijzing naar de rechtspraak betreft in het middel heeft deze geen precedentswaarden en toont verzoeker niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan de zaken waarvan sprake in de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst.

Evenmin kan in de bestreden beslissing een stereotype motivering gelezen worden nu deze in concreto verwijst naar de door verzoeker gevoerde procedures en naar diens onwil om ondanks het bevel het Rijk te verlaten en naar een duur van een inreisverbod van slechts twee jaren. Het gegeven dat verzoeker getracht heeft zijn verblijf te regulariseren doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Dit onderdeel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN